

A VÉGSŐ TITKOK

A. R. TORRE

**A VÉGSŐ
TITKOK**

KOSSUTH KIADÓ

A kiadás alapja:
A. R. Torre: *Every Last Secret*
First published in 2020 by Thomas & Mercer,
an imprint of Amazon Publishing
Seattle, USA

This edition is made possible under a license arrangement
originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in
collaboration with Lex Copyright Office.

FORDÍTOTTA
Svoboda Róbert

SZERKESZTETTE
Böröczki Tamás

BORÍTÓTERV
Chris Covers

ISBN 978-963-636-279-9

Minden jog fenntartva

© Select Publishing LLC 2020
© Kossuth Kiadó 2024
© Hungarian translation Svoboda Róbert 2024

A feleségeknek

Prológus

Neena

A jelen

A nyomozónő magas volt, mint egy karó, a metszőfogai közt pedig akkora rés tátongott, hogy egy szál ropi is gond nélkül átfért volna rajta. Előző este sem volt épp vonzó. De most, az erős, felülről jövő megvilágításban kimondottan csúnyának látszott.

Továbbra sem szólalt meg, és egy ebihal fürgeségével lapozta át az aktát. Felsőhajtottam, és az ajkamhoz emeltem a gyenge papírpocharat, magamba erőltetve a keserű kávé, s közben azon gondolkodtam, vajon hol lehet az ügyvédem. Egyelőre minden rendben volt. Úgy terveztem, hogy kiderítem, amit csak tudok, elkerülöm a nyilvánvaló csapdákat, és befogom a számat. Ez utóbbit már rég tökélyre fejlesztettem. Mindig a pletykások kerülnek bajba. A dicsékvők. Az olyanok, mint Cat Winthorpe, akinek nem volt elég, hogy tökéletes az élete. Muszáj volt az odavetett megjegyzéseivel folyton az ember orra alá dörgölnie, hogy milyen jól megy neki. Ezért is kellett bűnhődnie. Engem senki sem hibáztathat a történetek miatt. Egyszerűen csak helyretettem.

– Meghallgattam a segélyhívását felvételtől – mondta a nyomozó az arcomat fürkészsze. – Érdekes volt. Egyszer még ásított is közben.

Fészkelődni kezdtem a széken, a bilincs összekoccant. A csuklómat igazgattam, és próbáltam valahogy kényelmesebben elhelyezkedni. Reménykedtem benne, hogy a telefon át nem fog hallatszani az az ásítás. Az a visszafojthatatlan fajta volt, ami a mondat közepén tör rá az emberre.

– Tisztában van vele, hogy milyen sérülést okoz a pisztolylövés a szájon át? – kérdezte, majd megfordított egy fényes felületű fényképet, és lassú, kimért mozdulattal felém tolt. – A lövedék erek sokaságán hatol át, majd az agyon, és végül a koponya hátulján távozik.

Közelebb hajoltam, és megnéztem a fényképet, de nem szóltam semmit, nem lepett meg a fejtetőn lévő jókora kimeneti nyílás látványa. Randa, de láttam már rosszabbat is. Felpuffedt arcot szétnyílt ajkakkal, a felismerhetetlenségig duzzadt vonásokkal. A rettenetet, amely a halál pillanata előtt ül ki a férfi arcára, akit valaha szeretted. A hangja, ahogy könyörög, még most is ott visszhangzik az elmém sötét bugyraiban.

Letettem a bűnrossz kávé.

– Kérdése is van, vagy csak meg akarta ezt mutatni?

A nő kivárt. A bal csuklóján lévő egyszerű arany karkötő sem mocorgott tovább, miközben az arcomat tanulmányozta.

– Mrs. Ryder, úgy látom, nem fogja fel a helyzet súlyosságát. Gyilkossági kísérlettel gyanúsítják.

Az ő helyzetének a súlyosságát felfogtam. Az olcsó jegygyűrű az ujján. A táskás szeme. Rossz utat választott. Korai fogszabályzással, szigorú edzéstervvel és étrenddel kezdhetett volna valamit az életével. Lehetett volna valaki. Kerül-

hetett volna olyan helyzetbe, hogy élvezze az élet finom dolgait. Határozottan az arcába néztem, és kijavítottam:

– *Dr. Ryder.*

Erre elmosolyodott, amitől valamiért felment bennem a pumpa. Megnéztem magamat a széles tükörben, hogy lássam, minden a helyén van-e.

A hajam frissen vágva és festve.

A bőröm ragyogó és sima a botoxtól, még az itteni borzalmas világításban is. A testem feszes és karcsú a márkás edzőruhám alatt.

A jegygyűrűm továbbra is az ujjamon, a hatalmas gyémánt fénye, akár egy reflektoré.

Foggal-körömmel küzdöttem fel magamat a csúcsra, most már nem ránthatnak le a mélybe. Azok után semmiképp sem, hogy kemény munkával felépítettem egy teljes hazugsághegyet.

– Két éve költözött Palo Altóba, igaz? – kérdezte, majd miután szó nélkül bólintottam, megköszönte a torkát, és hozzátette: – Akkor talán kezdjük itt.

ELSŐ RÉSZ

Május

Négy hónappal korábban

Első fejezet

Cat

Május első hetében partit tartottunk. Nem ez volt a világ legnagyobb partija. Nem lógtak légtornászok a nagyterem gerendáiról. Nem béreltünk fel parkolófiúkat, nem vertünk fel hatalmas sátrakat a kertben. Visszafogott parti volt, adománygyűjtés a helybéli előadóművészek támogatására és egyben búcsúbuli is a költözőknek.

Így neveztem őket: a költözők. Minden nyáron, akár a költöző madarak, a közösségünk bizonyos tagjai szétszóródtak déli irányban, hogy turistaként luxushajúutakon és magánszigeteken kenegethessék magukat naptejjel. Már csak egy hónap, és búcsút kell mondanom a körülöttem csoportosuló nőknek, akiknek túlságosan is fontosak a gyerekeik és a kulturális élmények ahhoz, hogy „még egy hűvös nyarat végigszenvedjenek” Athertonban.

– Majd ha lesznek gyerekeid, megérted – suttozta egyszer Perla a fülembe, miközben metronómszerűen, ütemesen vállon veregetett. – Róluk fog szólni az életed, és ők strandolni akarnak majd, mint az átlagos gyerekek.

Majd ha lesznek gyerekeid. Micsoda kegyetlenség ilyen mondani egy termékenységi gondokkal küszködő nőnek! És különben is, baromságokat beszélt. Az athertoni gyerekek

sok mindent akartak, de az átlagosnak lenni nem tartozott ezek közé. Az athertoni gyerekek olyan videókat akartak posztolni az Instagramon, amelyeken jachtokról ugrálnak a tengerbe, és amelyekben megjelölhetik, hogy épp melyik görög szigeten tartózkodnak. A fűtött medencéink és a hűvös San Franciscó-i ború nem tett olyan nagy benyomást az osztálytársaikra, amikor ősz elején kiszálltak a sofőr vezette szédánjaikból, és visszatértek a Menlo Középiskolába.

Rámosolyogtam Perlára, és elgondolkodtam, vajon tudja-e, hogy a tizenhét éves fia a szobalányunkat dugja.

– Tudom – mondtam aztán. – Amikor majd lesznek gyerekeink, talán csatlakozunk hozzátok.

William és én majd „kibírjuk” valahogy a hűvös nyarat a padlófűtés, a benti és kinti szaunáink, a jacuzzink és a hat kandallónk segítségével. A borús hangulatot elűzzük egynapos Beverly Hills-i kiruccanásokkal és a hawaii házunkban töltött hétvégékkel. És őszintén szólva egész kellemes volt kicsit megszabadulni a barátaimtól és az állandóan körülötünk lebzselő gyerekeik seregétől.

– Ami azt illeti... – mondta Johanna lassan, vontatottan, s közben vágyakozva végigmért egy elhaladó pincért. – Puerto Ricóban vásárolunk házat legközelebb. Négy százalék adó? Gondolj csak bele, mennyit spórolnánk.

– Jártál már Puerto Ricóban? – kérdeztem, miközben a tekintetemmel követtem az előtérén át a férjemet, aki a mellette haladó idősebb férfi felé fordította a fejét. – Ahhoz képest, hogy sziget, mindenhol tré a kilátás. Ha ilyen messzire költözöm, legalább legyen tengerpart és szép a panoráma.

Erre megvonta a vállát.

– Egy évnyi adómegettakarításból megvehetnénk egy egész szigetet. Azért már megéri a nem túl jó kilátás. És gondolj csak bele, milyen hatással lenne a kultúra Stewie-ra és Jane-re. Megtanulhatnák a nyelvet. Érintkezhetnének a helybeliekkel. Láthatnák, hogyan élnek a küszködő, szegény családok.

Jane mellműtétet kapott ajándékba a tizenhatodik születésnapjára. Amikor legutóbb láttam, egy tucat bevásárlószatyor súlya alatt roskadozott, és mobiltelefont tapasztott a füléhez, miközben igyekezett beszállni egy egzotikus autó utasülésére. Stewie-t már több mint egy éve nem láttam, de tudom, hogy kirúgták a Menlóból, és hallottam a pletykákat egy előkelő drogrehabilitációs központról, amelyet Johanna csak „külföldi tanulmányútként” emlegetett.

– Felejtsd el Puerto Ricót – szólt közbe Mallory, akinek az egyik, csillárra emlékeztető gyémánt fülbevalója belegabalyodott a hajába. – A szomszédunkban lévő ház Cabóban eladó. Az egyikőtök megvehetné – mondta, majd az állával felém bökött, és felszökött finom ívű, sötét szemöldöke. – Mondjuk te, Cat? Vágj bele! Jól jönne neked egy hely, ahová elvonulhatnál nyáron.

A nők mind egyetértő mormogásba kezdtek, én pedig felnevettem, majd óvatosan odanyúltam, hogy kibogozzam a fülbevalóját.

– Szó sem lehet róla. Szeretem a falfehér bőrömet. Ráadásul William egy hétre se hagyhatja ott az irodát, nem-hogy három hónapra.

Kelly átkarolta a nyakamat.

– Megfeledkeztek róla, hogy Catnek eszkimó vér csörge-dezik az ereiben. De különben sem hibáztathjátok. Itt van neki William, hogy melegen tartsa.

A beszélgetés innentől a férjemre terelődött, és a nők visszafojtott hangon kritizálták a munkamorálját, miközben fel-felnyögve dicsérték, hogy milyen jól néz ki.

Kelly vállának döntöttem a fejemet, és felsóhajtottam.

– Tudod, te vagy az egyetlen, aki hiányozni fog – súgtam oda neki, és ez igaz is volt.

Kelly volt az egyetlen, aki némi érzékenységet mutatott a termékenységi gondjaim iránt, annak ellenére, hogy neki is megvolt a kötelező két gyereke, ami az athertoniak számára megkérdőjelezhetetlen elvárás volt. Ráadásul ő volt az egyetlen feleség, aki az elején szívesen fogadott Athertonban, mindenfajta sznob előítélet nélkül. Sose felejttem el a kedvességét.

– Biztos minden lánynak ezt mondd – mondta az élénk-vörösre rúzsozott szája sarkából.

Mosolyogtam, majd kihúztam magam, és nem túl lelkesen bekapcsolódtam a beszélgetésbe, miközben végignéztam a jelenlévőkön. A szokásos ismerős arcok kavalkádja; csillogó, színes női ruhák váltakoztak fekete szmokingokkal. Bár nem ismertem mindenkit személyesen, kisvárosban éltünk, és mi, nők kialakítottuk a magunk kis exkluzív körét, amely a Menlo Country Club köré épült, de azon túlra is kiterjedt.

Egy pincér előrehajolva nyújtott oda egy italt az egyik vendégnek, és észrevettem, hogy egy monogrammal ellátott szalvéta hullott le a tálcájáról a sötét parkettára. Elnézést kértem a társaságtól, és arrafelé vettem az irányt, útközben ellenőrizve a részleteket. A büfében bőségesen volt kaviár. A zenekar már túl volt a repertoárja felén, a lány blues jól illett az összekoccanó pezsgőspoharak és a nevetés hangjához. Elégedetten láttam, hogy a nagyterem nem túl zsúfolt,

a vendégek egyenletesen szétszóródtak az otthonunk benti és kinti tereiben.

– Cat! – szólított meg egy szoborszépségű idősebb nő. Aranyszínű estélyi ruhája a padlót súrolta, ahogy közelített, majd mindkét kezét kinyújtotta felém, s erőteljesen megragadta a vállamat. – Még nem volt alkalmam megköszönni az adományodat az új rehabilitációs klinikánk részére.

Rámosolyogtam Madeline Sharpra, aki a mai este egyik legbőkezeűbb adakozója és egy New York-i, drogfüggőket segítő jótékonyági szervezet elnöke volt.

– Átadom a köszönetnyilvánításodat Williamnek. Az ő érdeme, nem az enyém.

– Ó, ugyan már! – fojtotta belém a szót. – Mind tudjuk jól, hogy ki kezeli a kasszát, kedvesem. A férfiak azt sem tudnák, hová lett a cipőjük, ha nem lennénk mi, hogy megmutassuk, ott van a lábukon.

Nevetnem kellett, annyira nem illett ez a kép az én nagyon is életrevaló férjemre, aki titkos akciókat vezetett Afganisztánban, könyörtelen hatékonysággal irányította a cégét, és inkább ment volna bárhova mezítláb daczból, mint hogy utasításokat fogadjon el a lábbelijével kapcsolatban. De Madeline-nek igaza volt a kasszával kapcsolatban. William *nem tudott* a hat számjegyű adományról. A férjem figyelmét sok minden lekötötte, de hogy mire költöm a pénzünket, nem tartozott ezek közé.

– El kell majd jönnöd a klinikára, ha már megnyitott – noszogattott. – Mi nyáron odautazunk. Őszre már teljesen kész lesz!

Még egy költöző, csak ez keletre repül. Egy pillanatra elfogott a nyár eleji szomorúság – a máskor teljes életünk mindig kissé magányossá válik, amikor az ékes városkánk

kiürül. De gyorsan emlékeztettem magamat a dolog jó oldalára is. Csend és nyugalom lesz. William és én tudunk majd időt szakítani arra, hogy a házasságunkra összpontosítsunk, és újra megerősítsük a kötelékünket. Minden nyár végére erősebbek lettünk. Közelebb kerültünk egymáshoz.

Mi egy csapat vagyunk, mondta nekem egyszer. És nyáron van az idényünk.

– Talán a megnyitóra el tudunk menni.

– Mindenképpen, el kell jönnötök. Bocsáss meg, kedvesem, most meg kell keresnem a férjemet.

Madeline odahajolt hozzám, és babahintőpor lágyságú puszival illette az arcomat. Mosolyogtam, szorosán magamhoz öleltem, majd néztem, ahogy elmegy.

– Parancsol rákfasírtot, Mrs. Winthorpe?

Jobbra pillantottam, és bölintottam a pincérnek, majd elvettem egy apró remekművet az ezüstitálcáról, és a nyelvemre helyeztem. Ráharaptam, és összezúztam a rákízű, enyhén roppanós ínycséget, amelynek ízeit remekül kiemelte az elengedhetetlen lime-szósz, s közben néztem, ahogy egy pár lép be a keleti terasz boltíves bejáratán.

Első pillantásra jól illettek a társaságba. Egy vonzó szőke nő és a kopaszodó, zömök férje. A harmincas éveik végén járhattak, bár a szőke mindent megtett, hogy palástolja a közelgő negyedik ikszet. Miközben figyeltem, ahogy átkelnek a tömegen, szemet szúrtak az apróbb részletek. A nő ruhája konfekciódarab volt, olyan, amit diszkont ruhaüzletekben is ki lehet fogni, ha elég kitartóan keres az ember lánya. A férfi olcsó karórát viselt, melynek gumipántja kilátszott a béreltnek tűnő szmoking ujja alól. Aztán ismét a nőre néztem, figyeltem, ahogy átmanőverezik a partimon, a sze-

mével végigpásztázza a termet, a férje pedig engedelmesen megy utána.

Átvágtam a tömegen, végig szemmel tartva őt, s közben végiggondoltam, kiket is hívtam meg. Az exkluzív vendéglistán mindenki vagy a Winthorpe Alapítvány támogatója, vagy kuratóriumi tagja volt. Megálltam az egyik komornyik mellett, és finoman a pár irányába biccentettem, akik éppen a Picassókat csodálták.

– Franklin, ki az a pár a lépcső mellett? A kék ruhás nő.

Kedvesen mosolyogva bólintott, de oda se nézett a szóban forgó szegletre, kifogástalanul profi volt.

– Ez Matthew és Neena Ryder, Mrs. Winthorpe.

Szúrós lett a tekintetem.

– Nem szerepelnek a listán.

– Úgy hiszem, a férje hívta meg őket.

Na, ez aztán érdekes. Hálásan mosolyogva bólintottam.

– Csodás. Köszönöm az információt.

– Igazán nincs mit, Mrs. Winthorpe. Örömömbre szolgált. Hozhatok önnek egy pohár pezsgőt? Vagy esetleg valamit a borospincéből?

– Nem, köszönöm – válaszoltam, majd elindultam megkeresni Williamet.

– Mr. Winthorpe a verandán van.

Megálltam, és a szemébe néztem.

– Köszönöm, Franklin.

Fejben feljegyeztem magamnak, hogy bőséges jutalmat kell kapnia.

Pár lépést tettem meg a verandán, amikor egy kar fonódott a derekam köré, és visszahúzott. Megfordultam, és elolvadtam William oldalán.

– Hali – mondta gyengéden, majd vigyorra húzódott a szája, ahogy lenézett rám.

Pusztítóan jóképű. Anyám így írta le először, és a megállítás helytálló volt. Egy pillanatra távol tartottam magamtól, szemügyre vettem markáns vonásait, majd az ajkamat az övére tapasztottam, s élveztem, ahogy közben a kezével szoros, védelmező mozdulattal illeti a csupas� derekamat.

– A csendes árverés jól megy.

A balkon irányába biccentett, ahol hosszú üvegasztalon két tucat különböző tárgy állt. Egy gyöngyökkel díszített estélyit és hatalmas smaragdgyűrűt viselő nő épp odahajolt, és a kezébe vett egy tollat. A teljes múlt hónapot az elárverezendő tárgyak összeválogatásával töltöttem; volt köztük alaszakai gyógyfürdős elvonulás és tagsági díj a Menlo Country Clubba is.

– Franklin mondta, hogy felírtál még pár embert a vendéglistára.

Beletúrtam rövid, sötét hajába, aztán finoman meghúztam egy tincset.

Bólintott, majd így szólt:

– Az új munkatárs a cégnél. Dr. Ryder és a férje.

Milyen rettentően szexista volt tőlem azt feltételezni, hogy Dr. Ryder férfi. Emlékeztem, hogy William említett egy új alkalmazottat, valami motivációs tréneret a kollégák részére. Éppen vacsoráztunk, és nekem elterelte a figyelmemet, hogy valami fura ízt éreztem a pástétomban, így alig figyeltem oda, amikor olyan lelkesen emlegette a doktort, akiről úgy hitte, ő majd megoldja a munkamorállal kapcsolatos problémákat a Winthorpe Technologiesnél.

Én tudom, mi oldaná meg a munkamorállal kapcsolatos problémákat: a *pénz*. A csapat négy éve dolgozik egy új orvosi

eszköz kifejlesztésén, amely helyettesíthetné a pacemakert, nem jelezné a fémdetektor, és felére csökkenne általa az allergiás reakciók, a fertőzések és a műtéti komplikációk veszélye. A csapat nyereségrészesedése és a jutalmazási rendszer a termék sikeres piacra dobásától függ, ami ekkor már tizennyolc hónappal elhúzódott a várthoz képest. Mindenki kimerült és frusztrált volt. A fő fejlesztőnk előző hónapban mondott fel, és általános széthúzás volt érezhető a dolgozók körében.

William átlagon felül intelligens, határozott és elragadó férfi volt. De egyben könyörtelen munkamániás is, aki többre tartotta a pénzt az alkalmazottaknál, megkövetelte a tökéletességet, és nem tűrte a kifogásokat. Sosem volt erőssége a csapatvezetői szerep, és én attól félttem, hogy a Winthorpe Tech dolgozói lassan fellázadnak.

– Itt is van. Neena! – mondta kedvesen, és a mosolyát elnézve nem is gondolta volna az ember, hogy a csapatnak hány karácsonyt kellett végigdolgoznia, vagy hogy megvonta tőlük a juttatásokat büntetésként, amiért megbuktak a gyógyszerbiztonsági felügyelet vizsgálatán. – Hadd mutassam be a feleségemet, Catherine-t.

– Cat – mondtam, és kezet nyújtottam. Olyan erősen szorította meg, hogy egy tojást simán szétroppantott volna, kis híján összerázkódtam.

– Matt Ryder vagyok – mondta a férj sugárzó mosollyal, miközben megrázta a kezemet. – Gyönyörű az otthonuk. Egy földrengést is kibírna, ha arra kerülne sor.

– Remélem, nem kerül rá sor – válaszoltam nevetve, és nem tudtam nem észrevenni, ahogy a nő féltve belekarol a férjbe, ami szórakoztató gesztus volt, tekintve hogy a férje

az enyémnek a nyomába se ért. – Köszönöm, hogy eljöttek. A partit egy nagyszerű ügy támogatására rendeztük.

– Az Előadóművészeti Központ javára, igaz? – kérdezte a férfi határozottan összevonva szökés szemöldökét. Az ingmellén jobboldalt halvány, aranszínű folt éktelenkedett. Chardonnay lehetett? Vagy tequila?

Ellenőriztem William ingét, és nem lepődtem meg, hogy makulátlan. A férjem egy divatfotózáson is részt vehetett volna, nemhogy egy partin.

– Így igaz. Ismerős Athertonban? A központ a Middlefield Roadon van.

– Kezdjük egyre jobban megismerni. Ami azt illeti, megvettünk egy házat itt a szomszédban – mondta az asszony természetellenesen ragyogó mosollyal.

Egy pillanatig hallgattam, meglepett a válasza.

– Úgy érti, a *közvetlen* szomszédunkban? Csak nem Bakerék régi otthonát?

Az „otthon” túl hízelgő szó volt rá. Ez volt az a bizonyos ház a környékünkön, amely rég megérett a bontásra, és öt éve zajlott már a pereskedés miatta. Azt terveztem, hogy ha valaha is eladóvá válik, letaroltatom az egész épületet, és a telekkel kibővíjtjük az úszómedencénk környékét és a kertünket.

– Bezony – mondta Dr. Neena Ryder egyre szélesedő mosollyal. – Matt kapott egy fülest a banktól. Ingatlanfejlesztéssel foglalkozik.

– Épületbontással – javította ki a férje szerény mosollyal, amitől ráncok jelentek meg a szeme sarkában. Azonnal megkedveltem.

– Vagyis le fogja bontani a házat?

– Ó, nem – rázta a fejét bőszen. – Nem engedhetjük meg magunknak, hogy újat építsünk a helyére, a környék színvonalának megfelelőt semmiképp sem. Felújítjuk, aztán majd meglátjuk.

Ostobaság lett volna bármennyi pénzt is ölni abba a romhalmazba. Egy buldózer kellett volna oda, meg hogy eltávolítsák az úszómedencét, és új alapot öntsenek. Mosolyogtam.

– Nos, ha esetleg gyorsan pénzhez szeretnének jutni, mi szívesen megvesszük maguktól. Már évekkkel ezelőtt szemet vettem arra a telekre. Nagyon szeretném kiterjeszteni a medence melletti részt egészen a telek széléig.

– Nagyra értékelem az ajánlatát – mondta a férfi, és végigsimította ritkás hajkoronáját. – De Neenával nagyon szeretnénk a házat, különösen, hogy Atherton olyan közel van az új munkahelyéhez.

– El sem tudom mondani, milyen *izgatott* vagyok, hogy a Winthorpe Tech csapatának a tagja lehetek.

Miközben ezt mondta, Neena a férjemre pillantott, én pedig nem tudtam nem észrevenni a tekintetén, hogy tetszik neki. De hát nem volt olyan nő a városban, aki ne néznie volna meg magának alaposan a férjemet, ha volt rá alkalma. A külseje és a sármja adta vonzerejének egyik felét; a másikat pedig a nevéhez fűződő, egyre gyarapodó vagyon.

– És pontosan mi is a munkája?

Williamre pillantottam, próbáltam visszaemlékezni, hogy is nevezte az új alkalmazottat. Valami fura kifejezés volt.

– Én vagyok a motivációs igazgató – válaszolta Neena.

– Ilyenről még nem is hallottam – mondtam finoman, igyekeztem nem a tyúkszemére lépni. – Ez a személyi coachinghoz kapcsolódik?

Az ajka elvékonyodott, a bőr a szája körül alig észrevehetően elhúzódott.

– Ez nem egészen coaching. Az én feladatomban, hogy a csapat energia- és motiváltsági szintje magas maradjon. Azon fogok dolgozni a csapattal, hogy elérjék a céljaikat, leküzdjék az akadályokat, és hogy kiiktassák a munkahelyi gondokat, amelyek hátráltathatják a produktivitást. Lenyűgöző, milyen hatalmas eredményekkel járhatnak akár az apró változtatások is egy ember életében.

– Dr. Ryder kiváló ajánlásokkal érkezett a Plymouth Industriestől. Szerencsénk volt, hogy el tudtuk csábítani tőlük.

William megemelte a poharát a doktor irányába, majd ivott egy kortyot.

– Látnia kellett volna, milyen búcsújutalmat kapott! – mondta a férje kedélyesen, s közben magára vonta a figyelmét a mellette elhaladó rákfasírtos tál látványa. – Elnézést – mondta sietve, majd kilőtt a pincér után, hármásban hagyva minket a feleségével.

Búcsújutalom? Van ilyen egyáltalán? Figyeltem Mattet, ahogy átmanőverezik a tömegben, és a rákfalatkákat hordozó pincér után szól.

– És minek a doktora, ha megkérdezhetem?

– A lelki egészségtan és pszichológiáé. PhD-m van, nem orvosi diplomám – pontosította a titulussát könnyedén megvonva a vállát, mire a poharából majdnem kilötyt a bor a fehér bárányszőnyegre, amely eredeti negyvenes évekbeli darab volt, és az új-zélandi utunkon vettük.

– Nos, csodálatos, hogy csatlakozott a csapatunkhoz – mondtam mosolyogva, mire nagyobbra nyílt a szeme.

– Maga is a cégnek dolgozik, Cat? – kérdezte, majd Williamre pillantott. – Úgy tudtam, itthonról kezeli az, ööö... alapítványt. Jól tudom, így hívják?

Nevetni kezdtem, és úgy éreztem, ha még egyszer így néz a férjemre, a rákfasírt helyett a nyaki ütőerébe döföm a vilámat.

– Jól tudja – vallottam be szinte szégyenlősen. – Nem a cégnek dolgozom. Viszont enyém a Winthorpe Technologies elsőbbségi részvényeinek fele, ugyanannyi részem van benne, mint Williamnek. Úgyhogy nagyon fontos számomra a vállalat és az alkalmazottjaink sikere. – *Mint amilyen maga is*, tettem hozzá gondolatban. Aztán bánkódó arckifejezést öltöttem magamra. – William, úgy látom, Decaterék menni készülnek. Megígértem az asszonynak, hogy bemutatlak nekik. Nem bánná, ha elrabolnálak egy kis időre? – Azzal visszafordultam Neenához, meg sem vártam, William mit válaszol. – Nagyon örülök, hogy megismerhettem magát és Mattet. Sok sikert a szomszéd házhoz.

– Hétfőn találkozunk – vetette közbe William, és búcsúzóul még egyszer megemelte a poharát. – Mondja meg a férjének, hogy nagyon örültem.

A nő levette tekintetét Williamről, és helyette rám szegezte – szinte láttam, ahogy kattognak a fogaskerekek a kék szeme mögött. Hátrébb lépett egyet, és mereven bólintva azt mondta:

– Köszönöm még egyszer, hogy meghívtak minket.

Arcon csókoltam Williamet, jelezve, hogy ő az enyém, miközben kart karba öltve elvonultunk. Elhaladtunk Matt mellett, aki épp Neenához iszkolt vissza kezében egy friss itallal. Sugárzott róla a vidámság, és valahogy sehogy sem

fért össze a fejemben a barátságos természete a felesége ridegségével.

– Én látom rosszul – szólalt meg William kissé óvatosan –, vagy az előbb kissé meghúztad a határokat? Nekem hangyányit agresszívnek tűnt, hogy a részvényopcióiddal indítottad az ismerkedést.

– Lehet, hogy egészen hangyányit kijelöltem a határokat – ismertem el, s közben megálltam a veranda korlátjánál, ahol már nem volt tető, és csak a ragyogó esti égbolt volt felettünk. Az úszómedencék és a kivilágított kertek ragyogó drágakövek sokaságaként terültek el előttünk. – Nem kedvelem őt.

William felnyögött, és közelebb vont magához.

– Ne mondj ilyet. Morcos orvosokkal és mérnökökkel vagyok körülvéve. Szükségem van valakire, aki bébiszitterkedik felettük, különben elgurul a gyógyszerem, és kirúgok mindenkit.

– Na jó, ilyet *ne* csinálj – utasítottam szigorúan, majd mosolyogni kezdtem a fájdalmas arckifejezése láttán. – Megpróbálom kedvelni őt, oké? Kedvesebb leszek vele.

– Vedd elő a bálkirálynőmosolyodat – mondta, majd halkabban hozzátette: – Csak ezúttal hagyd ki a mérget.

– Haha – néztem rá fanyalogva. – Ezzel ne is viccelj.

Évekig menekültem a Mission Valley Középiskolából indult pletyka elől, miszerint hashajtót kevertem a bálkirálynői címért versengő többi lány italába. A pletyka a tízéves érettségi találkozón jutott William fülébe, Dana Rodriguez kotyogta el részegen. Ő volt az egyik hasmenéses bálkirálynőjelölt – az a fajta, aki a középiskolában élte fénykorát, manapság meg akciós kuponokat vagdos ki az újságból, amikor épp nem három gyereket furikáz egy Chrysler kis-

busszal. Nevettem, és szorosan megöleltem Danát, remélve, hogy William elfelejti az egészet, és tudomást sem vesz a szóbeszédéről. De nem így lett, Dana pedig megfizetett, amiért eljárt a szája: sajnálatos módon elektromos tűz ütött ki a szabadidős kuckójában, ami után nem sokkal kapott egy *Jó volt viszontlátni, remélem, minden rendben* üzenetet vízjellel ellátott Winthorpe levélpapíron.

– Tényleg beszélnem kell Decaterékkal, vagy az csak ürügy volt, hogy ne kelljen folytatni a beszélgetést?

William a széles kőkorrátra helyezte a pezsgőspoharát. Gyönyörködtem benne, ahogy az esti szellő összeborzolja őszülő haját.

– Ürügy volt, de menjünk oda hozzájuk a látszat kedvéért – mondtam, majd elindultam vissza a parti forgatagába, mire az ujjai a csuklóm köré fonódtak, és maga felé húzott.

– Maradj idekint – a tenyerébe fogta az arcomat, elmélyülten tanulmányozva a vonásaimat. – A világ legszebb nőjével vagyok. Hadd leljem benne örömet egy pillanatra.

Felnéztem rá, egyenest a szemébe, és mosolyogtam.

– Itt vagyok veled, ameddig csak akarod. Ami azt illeti... – mondtam hátrapillantva a partira, majd halkabban folytattam: – Lépünk le innen! Ha sietünk, még nyitva találjuk az étkezdét Stanford mellett, ahol azt az almás morzsasüteményt kapni, amit annyira szeretsz. És ha szerencséd van... – mondtam az alsó ajkamba harapva – ...hagyom, hogy le-tapizz a kocsiban.

Nevetni kezdett, és megjelent az a rosszfúús csillogás a szemében.

– Mi lesz a sok vendéggel?

– A komornyikok majd szemmel tartják őket. A csendes árverést meg majd Andi levevényli – válaszoltam, majd

elindultam a terasz sötétbe burkolózó vége felé, ahol a kertbe vezető lépcső volt. – Gyere – mondtam incselkedve. – Tudom, hogy hol tartják a Ferrari kulcsát.

Elkapott, még mielőtt lelopakodhattam volna a lépcsőn, magához szorított, és hevesen megcsókolt. Áadtam magam neki, ökölbe szorult kezem a mellkasához tapadt, miközben egy még nagyobb csókot loptam.

Vannak férfiak, akiket birtokolsz.

Vannak férfiak, akiket kölcsön veszel.

És vannak férfiak, akiket elveszel valaki mástól.

Sosem hagyom senkinek, hogy elvegye őt tőlem.